

MEMORIE VAN TOELICHTING

bij de Regeling Deviezenverkeer Curaçao en Sint Maarten

Doel en strekking

Bijgaande regeling dient ter regeling van het deviezenverkeer in de Landen. Deviezenregelingen zijn in de regel positief, waarbij al het financiële verkeer vrij is, of negatief, waarbij al het financiële verkeer met het buitenland verboden is, tenzij een vergunning is verleend. Een combinatie van een positief en een negatief systeem is ook mogelijk.

Deze regeling bevat een tweedelig systeem. Enerzijds wordt uitgegaan van een positief stelsel, waarbij het met name aangeduide (lopend) betalingsverkeer vrij is tenzij het aan beperkingen wordt onderworpen; anderzijds wordt er uitgegaan van een negatief stelsel, waarbij al het overige betalingsverkeer, in feite dus het kapitaalverkeer, is verboden tenzij een vergunning is verleend. In dit systeem dienen de verschillende bevoegdheden ter ondersteuning en bescherming van het monetair-economische beleid van de Landen.

Uitgangspunt voor onderhavig ontwerp zijn de Landsverordening Deviezenverkeer (PB 1981, no. 67) en de hieronder nader beschreven principe-afspraken.

Achtergrond en aanleiding

In verband met het per 10 oktober 2010 intreden van de nieuwe staatkundige status voor de eilandgebieden die deel uitmaken van de Nederlandse Antillen, is het noodzakelijk de Landsverordening Deviezenverkeer door een nieuwe regeling te vervangen.

In het slotakkoord van 2 november 2006 hebben de eilandgebieden Curaçao en Sint Maarten afgesproken dat er één gemeenschappelijke centrale bank zal zijn voor Curaçao en Sint Maarten wanneer deze de status van 'Land' binnen het Koninkrijk der Nederlanden verkrijgen. Tevens werd overeengekomen dat er één toezichthouder zal zijn (d.i. een gemeenschappelijke centrale bank) voor het monetair toezicht, het bedrijfseconomisch toezicht en het integriteittoezicht en dat éénsluidende centrale bank- en toezichtwetgeving in de toekomstige Landen zal gelden. Curaçao en Sint Maarten hebben vervolgens nadere afspraken gemaakt over een gezamenlijke centrale bank en de relevante regelgeving. Deze afspraken hielden, rekening houdend met het feit dat men hier te maken heeft met twee verschillende landen, ondermeer het navolgende in:

- er wordt een gemeenschappelijke centrale bank opgezet als openbare rechtspersoon;
- er is één valutagebied met een gemeenschappelijke munt, in een vaste wisselkoersverhouding tot de Amerikaanse dollar;
- de hoofdtaak is het toezicht (te weten het monetair toezicht, het bedrijfseconomisch toezicht en het integriteittoezicht) in beide landen op de financiële sector;
- dit toezicht dient ter handhaving van de externe waarde van de valuta en de gezondheid van het financiële systeem;
- de besluitvorming door de Landen zal op basis van pariteit geschieden.

Ter voorbereiding van de invoering van een gemeenschappelijke centrale bank onderscheidenlijk het deviezenverkeer, hebben de eilandgebieden een commissie - genaamd Commissie Gemeenschappelijke Centrale Bank - ingesteld, bestaande uit vertegenwoordigers van de respectievelijke eilandgebieden en de Bank van de Nederlandse Antillen (hierna: BNA). Deze commissie heeft onder meer wettelijke regelingen voorbereid ter introductie van de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten (hierna: Bank), de gemeenschappelijke munteenheid, de wisselkoers, en het deviezenverkeer.

Rechtsbasis

In artikel 88 van de Staatsregeling van Curaçao is bepaald dat het geldstelsel bij landsverordening wordt geregeld. In artikel 100 van de Staatsregeling van Sint Maarten wordt in het eerste lid bepaald dat er een centrale bank is, die het toezicht uitoefent op het geldstelsel. Aan deze centrale

bank kunnen bij landsverordening andere taken worden opgedragen. In het tweede lid is bepaald dat het geldstelsel bij of krachtens landsverordening wordt geregeld.

Gerelateerd aan de hiervoor genoemde centrale bank en het geldstelsel is het deviezenverkeer, oftewel het gehele betalingsverkeer met het buitenland. Ter zake de inrichting van het deviezenverkeer dienden afspraken gemaakt te worden, die in een onderlinge regeling (als bedoeld in artikel 38, eerste lid, Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden) zijn neergelegd. Een onderlinge regeling heeft alleen werking tussen de landen die de afspraken maken, maar heeft geen automatische werking binnen de rechtsorde van elk van de landen die bij die regeling zijn betrokken. Voor die werking is een wettelijke verankering van de onderlinge regeling nodig. De onderlinge regeling houdende het deviezenverkeer zal wettelijk worden verankerd binnen de rechtsorde van elk van de landen door in een landsverordening voor te schrijven dat het deviezenverkeer wordt geregeld bij onderlinge regeling en dat die onderlinge regeling alleen tot stand komt als die regeling (door elk van de betrokken landen) bij landsverordening is vastgesteld.

Deze totstandkomingsprocedure van vaststelling bij landsverordening is in beginsel minder star en tijdrovend dan een eenvormige landsverordening waarin de regeling integraal is neergelegd. De vaststellingslandsverordening waarborgt dat de nationale wetgever betrokken is bij de vaststelling van de onderlinge regeling. Met een vaststellingslandsverordening krijgt de desbetreffende onderlinge regeling aldus kracht van wet. Er zal hierdoor sprake zijn van automatische werking binnen de nationale rechtsorde van elk van de Landen.

Ook andere voor het deviezenverkeer relevante onderwerpen, te weten de gemeenschappelijke centrale bank, het geldstelsel en de wisselkoers, zullen op de bovenstaande wijze geregeld worden, namelijk in een onderlinge regeling die bij een landsverordening in beide Landen wordt vastgesteld.

In het Centrale Bank-statuut voor Curaçao en Sint Maarten (hierna: het Statuut) is verder bepaald dat de Landen zullen waarborgen dat hun nationale wetgeving, voor zover in relatie tot de doelstellingen van de Bank, en de daarop berustende uitvoeringsbepalingen, eenvormig zijn en verenigbaar met het Statuut, alsmede een gelijklopende ingangsdatum bevatten. Dit geldt dus ook voor de in onderhavig ontwerp genoemde landsbesluiten. Wat betreft de wijze van totstandkoming van landsbesluiten met dezelfde inhoud wordt opgemerkt dat een zogenaamd 'eenvormig landsbesluit h.a.m.' niet bestaat. Echter, de Landen kunnen wel ieder een landsbesluit met dezelfde inhoud vaststellen, waardoor in feite hetzelfde resultaat wordt bereikt. Tot slot dient de nationale wetgeving en de daarop berustende uitvoeringsbepalingen een gelijklopende ingangsdatum te bevatten. De reden hiervoor is dat gewaarborgd moet worden dat - met name de landsbesluiten - gelijktijdig moeten ingaan, in het geval dat deze niet gelijktijdig worden afgekondigd of gepubliceerd.

Inhoud van de regeling

Hieronder wordt nader ingegaan op de belangrijkste aspecten van het deviezenverkeer:

Deviezen

De term 'deviezen' wordt in de onderhavige regeling niet nader omschreven. In de woorden 'deviezenbeleid' en 'deviezenverkeer' dient het woord te worden opgevat als een trefwoord dat het gehele betalingsverkeer met het buitenland omvat. Hiermede worden dus bedoeld betalingen in het internationaal verkeer door middel van chartaal geld, wissels, andere waardepapieren, effecten, edele metalen, goud en edelstenen alsmede compensatie van vorderingen. In dit verband zij opgemerkt dat alle monetair-economische begrippen, die in de onderhavige regeling worden

gebruikt, over het algemeen aansluiten aan de interpretatie van deze termen door het Internationaal Monetair Fonds. Bij twijfel over een juiste interpretatie van een bepaalde term kan het derhalve aanbeveling verdienen aan genoemde internationale instelling ter zake advies te vragen.

Beginsel van vrijheid

Het beginsel van vrijheid voor het lopende betalingsverkeer kan in de onderhavige regeling worden beperkt door voorschriften, die ter bescherming van de deviezenreserves van de Landen een regulatie van de stroom van de lopende betalingen beogen. De gebondenheid van het allesomvattende verbod voor het kapitaalverkeer daarentegen kan in de regeling worden verzacht door een liberaal toegepast vergunningsstelsel, waarvan de doelstelling is te voorkomen dat de monetair-economische ontwikkeling van de Landen door ongecontroleerde kapitaalstromen kan worden verstoord. Deze bevoegdheden scheppen de mogelijkheid het bestaande beleid ter zake van het deviezenverkeer te continueren.

Beleid vs. uitvoering

In de regeling wordt een verschil gemaakt tussen de verantwoordelijkheid voor het bepalen van het algemeen deviezenbeleid enerzijds en de verantwoordelijkheid voor het uitvoeren van de regeling anderzijds. Hierbij is in de regeling als beginsel gehanteerd, dat de beleidsverantwoordelijkheid ten aanzien van het deviezenverkeer bij de Landen berust en de uitvoeringsverantwoordelijkheid bij de Bank. Het bepalen van het algemene deviezenbeleid is in wezen een politieke aangelegenheid, voor zover de beleidsbepaling zich uitstrekt tot het vaststellen van de waarde van de gulden en tot het geven van algemene maatregelen ten aanzien van het betalingsverkeer met een bepaald land of met betrekking tot bepaalde goederen. De veelzijdigheid van de problemen, die zich bij de besluitvorming op deze gebieden kunnen voordoen, vereist, naast deskundige adviezen, een inzicht in de politieke omstandigheden. De gevolgen van besluiten op het terrein van het deviezenbeleid kunnen diep ingrijpen in de volkshuishouding en de buitenlandse betrekkingen. Om deze redenen is de beleidsverantwoordelijkheid neergelegd bij de regeringen van de Landen. De verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de regeling van het deviezenverkeer is in handen van de Bank gelegd. Krachtens artikel 9 van het Statuut heeft de Bank reeds tot taak het beheer over de beschikbare deviezen en de controle op de besteding daarvan. De bevoegdheden tot regeling van het deviezenverkeer vormen bij de uitoefening van deze taak voor de Bank een onmisbaar instrument. Uiteraard dient zij voor het gebruik daarvan de verantwoordelijkheid te dragen.

Betalingsverkeer met buitenland

Zonder afbreuk te doen aan de hierboven bedoelde bevoegdheden van de Bank wordt in de onderhavige regeling het betalingsverkeer met het buitenland hoofdzakelijk via de deviezenbanken geleid. Hierbij past het verbod enerzijds dat andere ingezetenen dan de deviezenbanken geen rekeningen bij financiële instellingen of moedermaatschappijen in het buitenland mogen hebben en anderzijds dat niet-ingezetenen geen tegoeden in Caribische guldens mogen aanhouden. Het eerstbedoelde verbod is vastgelegd in artikel 13 van de onderhavige regeling. In dit artikel wordt aan ingezetenen een incassoplicht voorgeschreven, waarvan het gevolg is, dat het hen zonder ontheffing niet mogelijk zal zijn rekeningen in het buitenland aan te houden. In artikel 14 is het verbod vervat, dat niet-ingezetenen in de Landen geen Caribische guldens mogen aanhouden. Dit laatste verbod beoogt er tevens toe bij te dragen dat voorkomen wordt dat de Caribische gulden in het internationale betalingsverkeer een rol als betaalmiddel zal spelen. Het verbod om een in Caribische guldens luidende rekening te mogen aanhouden zal bij de niet-ingezetenen de voorkeur doen ontstaan om de facturen ter zake van transacties met ingezetenen in een buitenlandse geldsoort te doen uitdrukken. Teneinde de

effectuering van deze verbodsbepalingen te bevorderen zijn er in de onderhavige regeling voorts bepalingen opgenomen, die de in- en uitvoer van betaalmiddelen en andere waarden, die als deviezen kunnen worden beschouwd, beperken respectievelijk verbieden.

Deze verbodsbepalingen zijn in de regeling opgenomen om effectief te kunnen ingrijpen wanneer er sprake is van een sterke en aanhoudende daling van de deviezenreserves, zoals in crisissituaties. In de praktijk is door middel van verschillende bekendmakingen inzake het deviezenverkeer, die bij of krachtens deze Regeling zijn uitgevaardigd, het betalingsverkeer met het buitenland in grote mate geliberaliseerd.

Als uitvloeisel van haar monopolistische taak met betrekking tot het beheer over de beschikbare deviezen en de controle op de besteding daarvan ex artikel 13 van eerder genoemd Statuut, is aan de Bank de bevoegdheid toegekend met betrekking tot het betalingsverkeer met het buitenland aan de deviezenbanken aanwijzingen te geven.

Licentierecht

Op betalingen van ingezetenen van de Landen aan niet-ingezetenen is licentierecht verschuldigd (LB h.a.m. 1995, no. 187). Het licentierecht bedraagt 1% van het bedrag van de betaling. In het betalingsverkeer tussen de Landen is geen sprake van licentierecht; dit is vrij.

Naamloze vennootschappen

Ter bevordering van het streven in de Landen een internationaal erkend financieel centrum op te bouwen, is in de regeling een mogelijkheid opgenomen om aan in de Landen gevestigde, nader omschreven naamloze vennootschappen deviezenrechtelijke faciliteiten en garanties te verstrekken. Bedoelde naamloze vennootschappen dienen aan bepaalde deviezentechnische kenmerken te voldoen op grond waarvan kan worden vastgesteld dat het binnenlandse monetair-economische beleid niet door hun activiteiten wordt beïnvloed.

Aan de Bank, die ten aanzien van de beoordelingscriteria als de bij uitstek deskundige dient te worden beschouwd, is de bevoegdheid toegekend aan de hierboven bedoelde naamloze vennootschappen, in de onderhavige regeling buitengaats ondernemingen genoemd, de deviezenrechtelijke faciliteiten en garanties al dan niet te verlenen.

Integriteit

Een actueel onderwerp is de integriteit van de financiële instellingen die onder toezicht van de Bank staan, alsmede van hun (mede)beleidsbepalers en de uiteindelijke gerechtigden. De internationale boekhoudschandalen waarbij (mede)beleidsbepalers de deconfitures van multinationale instellingen bewerkstelligden, hebben de noodzaak voor integriteittoetsing in al haar facetten doen toenemen. In dit kader beoogt de onderhavige Regeling tevens de wettelijke basis voor de integriteittoets te bestendigen.

In het jaar 2002 heeft het International Monetary Fund (hierna: het IMF) op verzoek van de Nederlands-Antilliaanse regering een evaluatie gehouden van het Nederlands-Antilliaanse toezichtregime en de reguleringen van de financiële sector van de Nederlandse Antillen. In het IMF-rapport zijn aanbevelingen gegeven aan de Nederlands-Antilliaanse autoriteiten om te kunnen voldoen aan de internationale criteria voor adequaat toezicht. Deze aanbevelingen zijn, voor zover mogelijk, in de onderhavige regeling verwerkt. Deze aanbevelingen betreffen veelal onderwerpen die geactualiseerd en geharmoniseerd worden, zoals de bestendiging van de wettelijke basis voor de integriteittoetsing van (mede) beleidsbepalers en uiteindelijke gerechtigden en de introductie van bestuursrechtelijke sancties zoals de bestuurlijke boete en de last onder dwangsom. Ook de incorporatie van een wettelijke aansprakelijkheidsuitsluiting voor

de toezichthouder en haar medewerkers belast met het toezicht op de financiële instellingen is sterk aanbevolen en in de onderhavige regeling opgenomen. De voornaamste reden hiervoor is om de Bank de noodzakelijke bewegingsvrijheid te geven, zodat deze haar werkzaamheden op een onafhankelijke wijze kan doen uitvoeren. Opgemerkt wordt dat daar waar in deze memorie van toelichting de term financiële instellingen wordt gehanteerd, zowel de natuurlijke personen als de rechtspersonen, die op grond van de toezichtlandsverordeningen onder toezicht van de Bank staan, worden bedoeld.

Last onder dwangsom en bestuurlijke boete

De last onder dwangsom en de bestuurlijke boete zijn twee onderscheiden bestuurlijke handhavingmiddelen. In geval een last onder dwangsom door de Bank wordt opgelegd, geeft de Bank aan de overtreder van een bepaalde norm een last onder verbeurte van een geldsom bij niet nakoming. Een last onder dwangsom strekt ertoe de overtreding ongedaan te maken of verdere overtreding, dan wel een herhaling van de overtreding te voorkomen. Met andere woorden de last onder dwangsom is een herstelsanctie. De bestuurlijke boete heeft in tegenstelling tot de last onder dwangsom het karakter van een straf. Naar aard en doelstelling verschilt de bestuurlijke boete niet van de strafrechtelijke boete. Het onderscheid tussen herstelsancties en bestraffende sanctie is van belang omdat:

- een bestraffende sanctie door de LAR-rechter integraal dient te worden getoetst, terwijl bij de herstelsanctie de rechter rekening dient te houden met de discretionaire bevoegdheid van het bestuursorgaan;
- een bestraffende sanctie als een “criminal charge” in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) wordt aangemerkt; op deze sanctie zijn derhalve de in die bepaling neergelegde waarborgen van toepassing;
- de algemene beginselen van het sanctierecht (legaliteitsbeginsel, strafuitsluitingsgronden) van toepassing zijn op de bestraffende sancties, terwijl dit voor de herstelsancties niet het geval is.

De doeltreffendheid van de toezichtlandsverordeningen vereist niet alleen dat er sprake is van goede materiële regels, maar ook dat een overtreding van die regels direct en effectief kan worden aangepakt. Als toezichthouder is de Bank onder andere belast met het toezicht op de naleving van de in de Nederlandse Antillen geldende wettelijke regelingen ter voorkoming van witwassen en de financiering van terrorisme. Voorts stelt de Bank anti-witwas voorschriften en voorschriften ter bestrijding van de financiering van terrorisme vast. Ook de overtreding van deze voorschriften kan met een administratieve sanctie, zoals de bestuurlijke boete, worden bestraft. De hoofdstukken VII en VIII van deze regeling zijn gericht op versterking van de effectiviteit van de bestuursrechtelijke handhaving van de regels zoals vastgelegd in de verschillende toezichtlandsverordeningen en de krachtens deze landsverordeningen vastgestelde voorschriften.

Overtreding van de bepalingen van de verschillende toezichtlandsverordeningen is in de toezichtlandsverordeningen zelf strafbaar gesteld en dient vooraf te gaan door een aangifte van de Bank. Veelal zal een strafrechtelijke procedure niet even snel en effectief zijn. Het opleggen van een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete kan een doeltreffend additioneel middel zijn bij de handhaving van de regels van de verschillende toezichtlandsverordeningen. Bovendien kan de effectieve handhaving van deze regels verder worden versterkt door de mogelijkheid te scheppen om de opgelegde dwangsommen en bestuurlijke boetes ter openbare kennis te brengen. De openbaarmaking kan de goede naam van een financiële instelling schaden, terwijl een goede naam voor een financiële instelling juist van het grootste belang is.

Wegens het feit dat de Bank zelf belast wordt met het opleggen van de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete, bestaat de noodzaak om te voorkomen dat men rechter wordt in eigen zaak. De interne organisatie bij de Bank wordt zodanig ingericht dat een functionaris die een overtreding constateert niet tevens beoordeelt of een dwangsom of een bestuurlijke boete moet worden opgelegd, dit is de zogenaamde functiescheiding. Derhalve wordt in de verschillende toezichtlandsverordeningen voorgeschreven dat de werkzaamheden in verband met het opleggen van een dwangsom of een bestuurlijke boete worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.

Omdat niemand voor een tweede keer mag worden berecht of gestraft voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds bij onherroepelijke uitspraak is veroordeeld of waarvan hij is vrijgesproken - het zogenaamde 'ne bis idem' beginsel - moet cumulatie van een bestuurlijke boete en een strafrechtelijke sanctie niet mogelijk zijn. In de onderhavige regeling is een strikte anti-cumulatieregeling opgenomen. Aan de ene kant vervalt de bevoegdheid om een bestuurlijke boete op te leggen, indien ter zake van dezelfde overtreding strafvervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting is begonnen. Ook vervalt deze bevoegdheid indien het openbaar ministerie van elk Land op grond van artikel 76 van het Wetboek van Strafrecht van elk Land een schikking met de verdachte heeft getroffen. Aan de andere kant vervalt het recht tot strafvervolging, indien de Bank ter zake van die overtreding reeds een bestuurlijke boete heeft opgelegd. Het recht tot strafvervolging vervalt daarmee niet op het moment van de onherroepelijke inwerkingtreding van de beschikking tot het opleggen van een bestuurlijke boete, maar reeds op het moment van het opleggen van een bestuurlijke boete. Deze regel is in feite een uitwerking van het zogenaamde "una via beginsel". Dit beginsel houdt in dat een eenmaal gemaakte keuze voor hetzij de bestuursrechtelijke weg, hetzij de strafrechtelijke weg, bindend is.

Voor sommige bepalingen geldt dat een combinatie van een bestuurlijke boete en een last onder dwangsom het meest effectieve handhavingsmiddel kan zijn. Te denken valt aan de situatie waarbij een financiële instelling stelselmatig haar periodieke rapportageplicht overtreedt. In principe is dan sprake van een aantal momentovertredingen waarvoor evenzoveel bestuurlijke boetes kunnen worden opgelegd. In zo'n geval kan het effectief zijn als de Bank niet alleen een bestuurlijke boete oplegt, maar tevens een last onder dwangsom oplegt om herhaling van de overtreding te voorkomen.

Bezwaar en beroep

De Landsverordening Deviezenverkeer kende een aparte bepaling inzake beroep, die is komen te vervallen met inwerkingtreding van de Landsverordening administratieve rechtspraak (hierna: Lar). Om die reden zijn in deze regeling de artikelen die nog verwezen naar deze aparte beroepsbepaling niet meer opgenomen.

Op grond van artikel 7 van de Lar kunnen natuurlijke personen of rechtspersonen, die door een beschikking rechtstreeks in hun belang zijn getroffen, daartegen beroep instellen bij het Gerecht. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Lar wordt onder beschikking verstaan een schriftelijk besluit van een bestuursorgaan inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling die niet van algemene strekking is. Een bestuursorgaan is ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Lar een persoon of een college met enig openbaar gezag bekleed. Dit is duidelijk als het orgaan krachtens publiekrecht is ingesteld; ze zijn ingesteld (opgericht) omdat dat in een wet is bepaald. Als dat niet het geval is, moet bepaald worden wat openbaar gezag is. Dit heeft te maken met het eenzijdig bepalen; het hebben van gezag of macht. Die macht moet dan betrekking hebben op de publieke taak, datgene wat tot de taken van de overheid behoort of wat door de overheid wordt gefinancierd.

Artikelsgewijze toelichting

Ad artikel 2

In dit artikel is het beginsel vastgelegd van de verhouding van de bevoegdheden van de Landen enerzijds en de Bank anderzijds. De verantwoordelijkheid voor het deviezenbeleid ligt bij de regeringen van de Landen, terwijl de Bank zorg draagt voor de technische uitvoering van dit beleid. In deze opzet past dat de gevolgen van het beleid bij een juiste uitvoering daarvan voor rekening en risico komen van de Landen.

In lijn met de gedachte dat het beleid een landsverantwoordelijkheid is, wordt in het verlengde van de Landsverordening Deviezenverkeer een collectieve verantwoordelijkheid van de Landen voorgesteld. Overwegingen, dat deviezenbeleidsmaatregelen verstrekkende gevolgen kunnen hebben onder meer voor de volkshuishouding en de buitenlandse betrekkingen, hebben ertoe geleid de voorkeur te geven aan een collectieve verantwoordelijkheid van de regeringen van de Landen boven een primair bij de Ministers van Financiën gelegen beleidsverantwoordelijkheid. Overeenkomstig de reeds bestaande praktijk is de uitvoering aan de Bank opgedragen.

Ad artikel 3

Aangezien het vaststellen van de waarde van de gulden in de eerste plaats een politieke beleidsbeslissing is en in de tweede plaats een monetair-technische aangelegenheid, is het bepalen van de waarde van de gulden in handen gelegd van de Landen. Deze is door de Landen vastgesteld in de Regeling Wisselkoers Caribische gulden. Het tweede lid van dit artikel verzekert dat de door de Bank vastgestelde koersen worden gehandhaafd in het betalingsverkeer tussen de in dit lid genoemde instellingen en hun cliënten.

Ad artikel 4

Dit artikel heeft de strekking dat de Landen bij landsbesluit hun beleid kunnen uitvoeren ten aanzien van het betalingsverkeer met bepaalde landen, voor zover de omstandigheden het verdedigen van of het optreden voor de in het eerste en tweede lid van het onderhavige artikel bedoelde belangen nodig maken. Hierbij wordt in de eerste plaats bedoeld op maatregelen, die met betrekking tot het betalingsverkeer met een land de nadelige gevolgen van beperkingen, die in dat land ten aanzien van het internationale betalingsverkeer gelden, tegengaan. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan maatregelen, die enerzijds inhouden een verplichting voor ingezetenen om schulden jegens inwoners van dat land te voldoen door storting op een speciale vereffeningsrekening bij de Bank en anderzijds een recht aan ingezetenen om uit de op bedoelde vereffeningsrekening gestorte gelden betaling te verkrijgen van vorderingen op inwoners van dat land. In de tweede plaats wordt bij het eerste en tweede lid van dit artikel gedacht aan de mogelijkheid voor de Landen om maatregelen te nemen ter voldoening aan internationale verplichtingen en ter behartiging van de belangen van de internationale rechtsorde. Hieronder worden mede begrepen maatregelen op grond van internationale afspraken, die geen juridisch bindend karakter hebben. In de derde plaats doelen het eerste en tweede lid van dit artikel op door de Landen uit te vaardigen maatregelen in verband met de handel in wapens en andere strategisch belangrijke goederen.

In het kader van de internationale ontwikkelingen betreffende het bestrijden van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme, wordt de bevoegdheid van de Ministers van Financiën om bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, voorschriften te geven ten aanzien van het financiële verkeer ruimer geformuleerd. Hier geldt een ruimere bevoegdheid, omdat in de onderhavige regeling de term “goederen in de zin van artikel 1 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek”, wordt gehanteerd. In artikel 1 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek van elk Land worden goederen namelijk gedefinieerd als alle zaken en alle vermogensrechten, terwijl onder goederen als bedoeld in artikel 1, sub 11, van deze regeling verstaan wordt roerende zaken, met

uitzondering van goud, edele metalen, edelstenen, betaalmiddelen, geldswaardige papieren, effecten en documenten, waarin vorderingen zijn belichaamd. Daarnaast bestaat nu ook ten aanzien van de inhoud van de voorschriften een ruimere regelgevende bevoegdheid voor de Ministers van Financiën. Immers in het eerste en tweede lid wordt niet alleen ten aanzien van het financiële verkeer met daarbij aan te wijzen landen of met betrekking tot daarbij aan te wijzen goederen regelgevende bevoegdheid voor de regering gecreëerd, maar ook ten aanzien van het financiële verkeer met daarbij aan te wijzen personen, groepen van personen of organisaties.

In de Landsverordening Deviezenverkeer vormden het huidige eerste en tweede lid gezamenlijk een lid. In verband met het besluitvormingsproces, het gaat nu immers om twee landen, is dit gesplitst. Daarbij is het tweede lid, in tegenstelling tot het eerste lid, dwingend opgesteld; optreden is dus vereist. Hierbij geldt dat de Ministers van Financiën in hun optreden zoveel mogelijk streven naar harmonisatie.

In het derde en vierde lid wordt de bovengenoemde regelgevende bevoegdheid ingekaderd. Het derde lid van het onderhavige artikel is een bevestiging van het beginsel, vastgelegd in artikel 2 van deze regeling, dat de technische uitvoering van het beleid berust bij de Bank. Wat betreft het in sub b bedoelde toezicht wordt verwezen naar de artikelen 8 en 43 van het Statuut.

In het vijfde lid wordt de mogelijkheid opgenomen om ontheffing, dat is een uitzondering op de naleving van de voorschriften, bedoeld in het derde lid, in een individueel geval, dan wel vrijstelling, dat is een uitzondering op de naleving van bovengenoemde voorschriften voor een categorie van gevallen, te verlenen.

Ad artikel 5

De Ministers van Financiën zullen bij het uitvoeren van beschikkingen zoveel mogelijk streven naar eenvormigheid. In dit kader wordt verwezen naar hetgeen in het algemene deel van deze toelichting onder Rechtsbasis, laatste alinea, is gesteld inzake eenvormigheid.

Ad artikel 6

De in dit artikel genoemde vrijstelling geldt voor de Bank voor zover het waarden betreft die hetzij direct hetzij indirect aan de Landen toebehoren.

Ad artikel 7

In de opzet van de onderhavige regeling wordt het betalingsverkeer met het buitenland grotendeels via de deviezenbanken geleid. Aangezien het beheer over de beschikbare deviezen en de controle op de besteding daarvan overeenkomstig artikel 9 van het Statuut bij de Bank is ondergebracht, wordt in dit artikel bepaald dat de Bank een controlebevoegdheid heeft op de werkzaamheden van de deviezenbanken betreffende het betalingsverkeer met het buitenland. Daarom is toegevoegd een bevoegdheid van de Bank om aanwijzingen ter zake te geven. Deze aanwijzingen kunnen behalve instructies aan de deviezenbanken tevens opdrachten bevatten tot het aanhouden van minimale, respectievelijk maximale saldi luidende in een of meer buitenlandse geldsoorten, alsook tot het afdragen van bedragen in buitenlandse geldsoorten aan de Bank. De laatste zinsnede van het tweede lid van dit artikel regelt impliciet de sanctie op het niet nakomen door de deviezenbanken van de onderhavige aanwijzingen. Immers, door de bepaling dat deze aanwijzingen deel uitmaken van de voorwaarden waaronder machtiging is verleend om als deviezenbank werkzaam te zijn, is de Bank bevoegd de door haar verleende machtiging als vervallen te beschouwen, indien een deviezenbank de aanwijzingen niet opvolgt.

Ad artikel 8

Dit artikel heeft ten doel personen of instellingen, die bij de uitoefening van hun werkzaamheden noodzakelijkerwijs regelmatig te maken hebben met de vraag naar en de aanbidding van buitenlandse gelden en cheques, de mogelijkheid te geven een wisselkantoor te houden. Gedacht wordt bijvoorbeeld aan reisbureaus. Tevens beoogt dit artikel meer zekerheid in het betalingsverkeer te bevorderen door de gelegenheid te scheppen dat de door de Bank vast te stellen koersen voor buitenlandse geldsoorten ook buiten de kring van deviezenbanken worden gehanteerd. Aan de wisselkantoren is de verplichting hiertoe opgelegd in artikel 3, lid 2 van de regeling.

Hoewel wisselkantoren nimmer dezelfde status als een deviezenbank kunnen hebben, zullen zij krachtens de door de Bank aan de deviezenbanken te geven aanwijzingen de gelegenheid hebben in het betalingsverkeer met de deviezenbanken de interbancaire koersen voor buitenlandse geldsoorten te hanteren.

Het tweede lid van dit artikel verstrekt aan de Bank gelijke bevoegdheden ten aanzien van wisselkantoren als die welke zij heeft ten aanzien van de deviezenbanken.

Ad artikel 9

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid dat de Bank de voor de betalingsbalans nodige inlichtingen en gegevens - inclusief van buitengaatse ondernemingen - kan verzamelen.

Het tweede lid is opgenomen om duidelijk te maken dat in afwijking van het bepaalde in artikel 1, voor zover het gaat om ingezetenen en niet-ingezetenen, transacties tussen ingezetenen van de Landen bij de opmaak van de betalingsbalans aangemerkt worden als betalingsbalanstransacties van de afzonderlijke Landen.

In het derde lid wordt aan de Bank de bevoegdheid gegeven administratieve voorschriften op het terrein van het eerste lid uit te vaardigen. Hierdoor wordt de mogelijkheid geschapen in de meeste gevallen de gewenste inlichtingen te doen verschaffen via de deviezenbanken, die uit hoofde van hun bedrijf vaak nauw bij de te rapporteren feiten zijn betrokken. Voor wat betreft de vertrouwelijke behandeling van de door de Bank ingewonnen gegevens wordt verwezen naar artikel 27.

Ad artikel 10

De Landen vormen een monetaire unie; dientengevolge is het betalingsverkeer tussen de Landen vrij.

Dit artikel bevat het hierboven in de algemene beschouwingen vermelde beginsel van het positieve systeem voor lopende betalingen. Bij dit systeem zijn alle in de Bekendmaking inzake het Deviezenverkeer (1 mei 2009) genoemde betalingen in beginsel vrij:

1. Algemene goederen
2. Olie en olieproducten
3. Goederen voor veredeling/bewerking
4. Reparatie aan goederen
5. Bunkeren
6. Luchtvaart, passagiers
7. Luchtvaart, vracht
8. Luchtvaart, overige
9. Scheepvaart, passagiers
10. Scheepvaart, vracht
11. Scheepvaart, overige
12. Toerisme

13. Telecommunicatie
14. Constructie
15. Financiële diensten
16. Computer en informatiediensten
17. Royalty's en licenties
18. Overige zakelijke dienstverlening
19. Particuliere, culturele en recreatie diensten
20. Overheidsdiensten (niet elders geclassificeerd)
21. Inkomen uit arbeid
22. Uitgekeerde winsten
23. Rente op leningen
24. Dividenden
25. Rente op effecten
26. Inkomen uit overige financiële activa
27. Ontvangst offshore belastingen
28. Overige inkomensoverdrachten overheid
29. Inkomensoverdrachten buitenlandse werknemers
30. Premies schadeverzekering
31. Uitkeringen schadeverzekering
32. Overige inkomensoverdrachten

Deze vrijheid kan slechts worden beperkt door maatregelen bij of krachtens deze regeling gegeven.

Met de bepalingen van het derde lid van dit artikel wordt beoogd aan de Bank ter bescherming van de deviezenreservepositie van de Landen een bevoegdheid te geven de in het lopende betalingsverkeer voorkomende excessen te temporiseren. Een verbod in de door de Bank uit te geven voorschriften dat een in dit artikel bedoelde betaling niet zonder vergunning mag plaatsvinden, dient in de eerste plaats te worden gelezen als een technisch middel om de hiervoor bedoelde temporisering te kunnen realiseren. Het gestelde in het tweede lid van dit artikel verzekert dat een krachtens het derde lid van dit artikel gegeven verbod van de Bank nooit een lopende betaling geheel kan tegenhouden, maar alleen de tijdstippen waarop en de hoeveelheden waarin de betaling geschiedt, kan reguleren. Het is overigens niet zo dat de Bank kan bepalen wanneer een betaling geschiedt; op grond van het derde lid kan de Bank voor een bepaalde periode bepaalde betalingen verbieden.

Ad artikel 11

Dit artikel handhaaft voor het overige betalingsverkeer het negatieve systeem, zoals dat geregeld was in de Landsverordening Deviezenverkeer. Met name beoogt dit artikel het kapitaalverkeer met het buitenland aan een vergunningenstelsel te binden. Teneinde de mogelijkheid uit te sluiten dat een betaling noch als een kapitaaltransactie noch als een transactie behorend tot het lopend betalingsverkeer, bedoeld in artikel 10, kan worden gerekend met als gevolg dat er twijfel bestaat over het al dan niet vereist zijn van een vergunning, wordt in dit artikel, uitgezonderd het lopend betalingsverkeer in artikel 10, al het betalingsverkeer met het buitenland verboden. De overwegingen, die tot een zodanig veel omvattend verbod hebben geleid, zijn onder meer dat ongecontroleerde kapitaalstromen een gezonde monetair-economische ontwikkeling van de Landen nadelig kunnen beïnvloeden.

Ter voorkoming dat een weigering tot het verlenen van vergunning voor het verrichten van een betaling ter zake van een kapitaaltransactie kan leiden tot ongewenste gevolgen voor de daaraan voorafgaande activiteiten, zoals het sluiten van bepaalde overeenkomsten, zijn in het tweede lid van dit artikel ook deze voorbereidende handelingen waaruit kapitaaltransacties voortvloeien, aan een voorafgaande vergunning onderworpen.

Zoals blijkt uit de tekst van het onderhavige tweede lid vallen niet alleen alle rechtshandelingen onder het verbod maar ook alle feiten, daden en handelingen, waarvan een kapitaaltransactie het gevolg kan zijn. Volledigheidshalve is in dit lid het stellen van zekerheden om uiteindelijk tot een kapitaaltransactie te komen nog met name genoemd.

Ad artikel 12

Dit artikel regelt de betalingswijze naar het buitenland. Een ingezetene dient eerst de gewenste geldsoort te kopen alvorens een betalingsopdracht te geven ten gunste van een niet-ingezetene. De strekking van dit artikel is de Caribische gulden in het internationale betalingsverkeer niet als betaalmiddel te doen fungeren. Het verbod aan niet-ingezetenen om een rekening luidende in Caribische guldens aan te houden, zoals dit is vervat in artikel 14 van de onderhavige regeling, hangt hiermee nauw samen. In de praktijk zullen deze twee bepalingen ertoe leiden, dat niet-ingezetenen voorkeur eraan zullen hechten ter zake van transacties met ingezetenen de facturen te doen luiden in een vreemde geldsoort.

Ad artikel 13

Dit artikel schrijft aan ingezetenen een incassoplicht voor en regelt de wijze waarop de incasso dient te geschieden. Deze bepalingen hebben ten doel te voorkomen dat door ingezetenen in het buitenland rekeningen luidende in een buitenlandse geldsoort worden aangehouden. Het aanhouden van een rekening in het buitenland is aan ingezetenen slechts toegestaan krachtens een door de Bank daartoe verleende vergunning.

Opgemerkt wordt dat normale kredieten in het handelsverkeer door deze bepalingen niet rechtstreeks worden getroffen. Afgezien van expliciete overeenkomsten ter zake van leverancierskredieten en het gebruik van wissels e.d. berusten de uitgestelde betalingen in het handelsverkeer vaak op een gebruik in de desbetreffende bedrijfstak. Het is in deze gevallen dus moeilijk te spreken van direct opeisbare vorderingen. Hieraan wordt echter volledigheidshalve toegevoegd dat, voor zover er bij de hiervoor bedoelde handelsfaciliteiten excessen optreden, die het monetair-economische beleid in ernstige mate verstoren, het onderhavige artikel mogelijkheden biedt daartegen op te treden.

Uit het tweede lid van dit artikel volgt dat deze bepalingen niet gelden voor deviezenbanken, aangezien ingezetenen de door hen te vorderen bedragen kunnen doen storten op een rekening van een deviezenbank in het buitenland. Ingevolge het derde lid van dit artikel kunnen ingezetenen de door hen geïncasseerde bedragen zonder een vergunning wel in een buitenlandse geldsoort aanhouden op een rekening bij een deviezenbank.

De ontheffing waar in het vierde lid naar wordt verwezen wordt op grond van artikel 17 verleend door de Bank.

Voor de situatie in de praktijk wordt verwezen naar het onderdeel Betalingsverkeer met het buitenland in het algemene deel van deze toelichting.

Ad artikel 14

Dit artikel beoogt te voorkomen dat niet-ingezetenen een rekening luidende in Caribische guldens kunnen aanhouden in de Landen. Zoals reeds uiteengezet bij artikel 12 van deze regeling wordt hierdoor mede bereikt dat de Caribische gulden in het internationaal betalingsverkeer geen rol als betaalmiddel kan gaan spelen.

De laatste zinsnede van het artikel laat de mogelijkheid open dat ingezetenen ter zake van bijvoorbeeld goederenleveranties in hun boeken een vordering luidende in Caribische guldens aanhouden. De normale leverancierskredieten worden door dit artikel dan ook niet getroffen.

Aan niet-ingezetenen, die kunnen aantonen een belang in de Landen te hebben uit hoofde waarvan zij genoopt zijn betalingen in Caribische gulden te doen, kan de Bank desgevraagd toestaan een rekening in Caribische guldens bij een deviezenbank aan te houden.

Voor de situatie in de praktijk wordt verwezen naar het onderdeel Betalingsverkeer met het buitenland in het algemene deel van deze toelichting.

Ad artikel 15

De strekking van dit artikel is te verhinderen dat buiten de Bank en de deviezenbanken om er een betalingsverkeer met het buitenland kan plaats vinden door middel van uitvoer van met name buitenlands bankbiljetten. Opgemerkt zij dat het artikel niet in de eerste plaats beoogt de betaling aan het buitenland te treffen, maar meer de wijze waarop deze betaling plaatsvindt.

In de Landsverordening Deviezenverkeer kende dit artikel nog een tweede lid, dat ingezetenen, behoudens ontheffing, verplichtte om buitenlandse betaalmiddelen binnen een bepaalde termijn in te wisselen. Hoewel dit het gebruik van de eigen munt trachtte te bevorderen en belangrijk werd geacht voor de samenstelling van de betalingsbalans, betrof het hier een in de praktijk niet te handhaven bepaling. Om die reden is het tweede lid in deze regeling niet opgenomen.

Ad artikel 16

Dit artikel beoogt te verzekeren dat ook het deviezenverkeer, dat bestaat uit de in het eerste lid bedoelde waarden, niet buiten het gezichtsveld van de Bank geschiedt. Het sluiten van overeenkomsten ter zake van de hier bedoelde waarden is reeds op grond van de bepalingen van artikel 11 van deze regeling aan een vergunning gehouden. Wellicht zou uit dien hoofde kunnen worden geconcludeerd dat de onderhavige bepalingen in feite een doublure vormen van het verbod in artikel 11. Onafhankelijk hiervan kan echter in een stelsel waar het kapitaalverkeer zonder vergunning verboden is, een bepaling als de onderhavige niet worden gemist zonder aan de effectiviteit van het systeem afbreuk te doen. Het verbod van in- en uitvoer in het eerste lid en de verplichting tot openbewaarggeving van buitenlandse effecten in het tweede lid, vullen elkaar in deze aan.

Hieraan zij echter toegevoegd, dat met de onderhavige bepalingen geenszins wordt beoogd instellingen zoals de bestaande trustkantoren te verhinderen hun werkzaamheden uit te oefenen met betrekking tot het bewaren van buitenlandse effecten ten behoeve van hun cliënten. Voor zover nodig zullen vorenbedoelde instellingen een algemene vergunning tot in- en uitvoer van effecten en een algemene ontheffing van de openbewaarggevingsplicht kunnen verkrijgen, ook wanneer het effecten betreft die weliswaar juridisch de eigendom zijn van de meergenoemde instellingen maar economisch van niet-ingezetenen.

Het behoeft geen betoog, dat aan laatstbedoelde algemene vergunningen en ontheffingen door de Bank de nodige voorwaarden zullen moeten worden verbonden ter voorkoming dat de betreffende effecten in handen van ingezetenen kunnen komen.

Ad artikel 18

In het eerste lid wordt de juridische basis voor de door de Bank te houden integriteittoets voor een vergunning als bedoeld in artikel 17, gecreëerd. In het belang van het financiële verkeer dient de vergunninghouder of degene met een ontheffing te blijven voldoen aan de eisen gesteld bij of krachtens deze regeling voor het verkrijgen van de vergunning of ontheffing, alsmede aan de voorwaarden gesteld bij en de verplichtingen verbonden aan de vergunning of ontheffing, en niet slechts tot aan het moment van de vergunningverlening.

De openbaarmaking van de voorschriften geschiedt door middel van publicatie op de website van de Bank en een brief aan de desbetreffende instelling.

Ad artikel 22

Het bepaalde in het tweede lid is opgenomen in het derde lid van artikel 9 van de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen 1994, zoals dit luidde voor de inwerkingtreding

van de Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Bank van de Nederlandse Antillen.

In het kader van de actualisering en harmonisatie van de toezichtlandsverordening, alsmede rekening houdend met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wordt in deze regeling bepaald dat het besluit tot intrekking van een vergunning en de weigering tot intrekking van een vergunning aan de betrokkene moet worden betekend.

In het kader van de actualisering en harmonisatie van de toezichtlandsverordeningen is in dit artikel ook opgenomen dat de Bank de bekendmaking tot een nader door haar te bepalen tijdstip aan kan houden, indien de bekendmaking ernstige schade aan de belangen van de belanghebbenden zou kunnen toebrengen.

Op grond van de toezichtlandsverordeningen kan de Bank bij de onder haar toezicht staande financiële instellingen een aantal maatregelen treffen. Zo kan de Bank beperkingen opleggen, respectievelijk voorschriften c.q. voorwaarden verbinden aan de vergunning van de vergunninghouders en kan zij door middel van rapportages, meldingen en zowel periodieke als bijzondere onderzoeken, nagaan of de regels vastgelegd in de toezichtlandsverordening dan wel in de op basis van de toezichtlandsverordening uitgebrachte voorschriften van de Bank, worden nageleefd.

In geval van overtreding van de voorschriften staan een aantal instrumenten ter beschikking van de Bank om tegen de overtreding op te treden. Zo kan de Bank de overtreder een aanwijzing geven om een bepaalde gedragslijn te volgen of, in het uiterste geval, kan zelfs de vergunning van de vergunninghouder worden ingetrokken.

Ad artikel 27

De handhaving van de integriteit in het algemeen en de bestrijding van de (georganiseerde) criminaliteit in het bijzonder, maken dit artikel inzake de geheimhoudingsplicht noodzakelijk.

De geheimhoudingsplicht betreft slechts de gegevens of inlichtingen die op grond van de toezichtlandsverordeningen en met gebruikmaking van de betreffende toezichtlandsverordening of met gebruikmaking van bepaalde toezichtbevoegdheden heeft verkregen. De geheimhoudingsplicht geldt tevens ten aanzien van de gegevens en inlichtingen verkregen van het openbaar ministerie van een Land, de Meldpunten, bedoeld in de landsverordeningen inzake melding ongebruikelijke transacties en/of een buitenlandse toezichthouder. Ten aanzien van andere gegevens of inlichtingen kan geen beroep worden gedaan op de geheimhoudingsplicht.

Op de plicht om bepaalde gegevens of inlichtingen geheim te houden, bestaat een aantal uitzonderingen, zie de leden drie, vier en vijf. De bevoegdheid van de Bank om de Meldpunten Ongebruikelijke Transacties in te lichten, indien zij bij het uitoefenen van haar taken en bevoegdheden feiten ontdekt die duiden op een vermoeden van witwas praktijken of van financiering van terrorisme, vloeit onder meer voort uit een aanbeveling in het IMF-rapport, de noodzaak tot handhaving van een integere financiële sector en de bestrijding van de (georganiseerde) criminaliteit en de noodzaak om uitvoering te geven aan overige regelingen en voorschriften betreffende witwassen van geld en financiering van terrorisme.

Ad artikelen 28, 29 en 30

Internationale ontwikkelingen leiden ertoe dat financiële instellingen steeds meer raakvlakken met elkaar hebben of gaan hebben, waardoor de uitwisseling van gegevens tussen de toezichthouders van de verscheidene sectoren noodzakelijk wordt. Mede gelet op de noodzaak tot handhaving van de integriteit van de sectoren, alsmede de bescherming van de belangen van de betrokkenen die de toezichtlandsverordeningen beogen te beschermen, wordt in de onderhavige regeling de autoriteiten c.q. instanties waarmee de Bank gegevens of inlichtingen kan uitwisselen uitgebreid.

Opgemerkt wordt dat onder de in artikel 28, eerste lid, genoemde overheidsinstanties niet de zogenaamde internationale organisaties, zoals het IMF en de Wereldbank, vallen. Tevens slaat in de aanhef van het eerste lid de bijzin “die belast zijn met het toezicht op financiële markten of op rechtspersonen, vennootschappen of natuurlijke personen die op die markten werkzaam zijn” terug op alle in de aanhef genoemde overheidsinstanties.

Ad artikel 31

Met dit artikel is een gestandaardiseerde bepaling voor de kostendoorberekening in alle toezichtlandsverordeningen opgenomen. Met de uitvoering van deze bepalingen zal de Bank de thans door haar gemaakte toezichtkosten enigszins kunnen terugvorderen.

In tegenstelling tot de overige toezichtlandsverordeningen wordt in deze regeling, gelet op de aard en de strekking van de te verlenen vergunningen of ontheffingen, niet bepaald dat het verzoek om een vergunning of ontheffing niet in behandeling wordt genomen alvorens het verschuldigde bedrag, bedoeld in het eerste lid, is betaald.

Ten aanzien van het laatste lid wordt het volgende opgemerkt. De brief van de Bank waarbij een betalingsverplichting wordt opgelegd, zoals bepaald in het vierde lid, is een beschikking. Tegen een zodanige beschikking van de Bank kan de financiële instelling bij de Bank bezwaar indienen, alsook bij het Gerecht in beroep gaan. Voor wat betreft het dwangbevel, bedoeld in het zevende lid, en waarbij de invordering geschiedt, kan de financiële instelling nog slechts in verzet gaan tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel. Verzet kan bijvoorbeeld wanneer het in het dwangbevel genoemde bedrag niet overeenkomt met dat in de beschikking van de Bank waarin de betalingsverplichting is opgelegd. Om die reden is de bepaling die gaat over het rechtsmiddel verzet tegen de tenuitvoerlegging van een dwangbevel, zoals bepaald in het hoofdstuk c.q. de paragraaf betreffende geldschulden, van overeenkomstige toepassing verklaard. In het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van elk Land is namelijk het verzet niet opgenomen.

Tot slot wordt opgemerkt dat de in het vijfde lid genoemde wettelijke rente per Land kan verschillen. Deze wordt namelijk vastgesteld door de desbetreffende Minister van Justitie.

Ad artikel 33

Ter bescherming van de belangen van de betrokkenen die de verschillende toezichtlandsverordeningen trachten te beschermen, wordt de Bank de bevoegdheid toegekend om in overleg te treden met de organisaties, die op grond van de toezichtlandsverordeningen door de Ministers van Financiën als representatieve organisaties zijn aangewezen. De Bank dient evenwel alvorens in overleg te treden met de desbetreffende representatieve organisaties, de betrokken financiële instellingen mededeling te doen van het overleg. De Bank heeft deze bevoegdheid wanneer de financiële instellingen niet of niet binnen de door de Bank gestelde termijn of onvoldoende gevolg hebben gegeven aan de aanwijzing van de Bank, dan wel wanneer bijzondere gebeurtenissen een adequate functionering van de betrokken financiële instellingen in gevaar brengen.

Ad artikel 34 t/m artikel 52

Voor een toelichting op deze artikelen wordt verwezen naar het onderdeel Last onder dwangsom en bestuurlijke boete in het algemene deel van deze toelichting.

Ad artikel 69 t/m artikel 77

In dit hoofdstuk is de bevoegdheid van de Bank opgenomen om een tweetal feiten, te weten de weigering van de Bank om een aangevraagde vergunning te verlenen wanneer deze weigering onherroepelijk is geworden en het niet beschikken over een vergunning, ter openbare kennis te

brengen. Ook is in dit hoofdstuk opgenomen de bevoegdheid van de Bank om het feit ter zake waarvan een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete is opgelegd, het overtreden voorschrift, alsmede de naam, het adres en de woonplaats van degene aan wie de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete is opgelegd, openbaar te maken.

Opgemerkt wordt dat het openbaar maken van een overtreding een effectief handhavinginstrument is, omdat de openbaarmaking de goede naam van een financiële instelling kan schaden, terwijl een goede naam voor een financiële instelling juist van het grootste belang is. Om die reden is tot uitdrukking gebracht dat de openbaarmaking een handhavinginstrument betreft dat slechts wordt toegepast in geval er sprake is van een overtreding van de toezichtlandsverordening.

Met het oog op het sanctionerende karakter van deze bevoegdheid zijn enkele bepalingen opgenomen ter bescherming van degene wiens handelen of nalaten openbaar wordt gemaakt. Het zal echter niet mogelijk zijn om de overtreder altijd voldoende waarborgen te bieden. Te denken valt bijvoorbeeld aan de overtreder die geen bekend adres heeft of die zijn identiteit verhult. In dergelijke gevallen kan van de Bank redelijkerwijs niet gevergd worden dat zij de overtreder toch alle waarborgen biedt, alvorens de noodzakelijke handhavingmaatregelen te nemen.

De ‘openbaarmaking’ van overtredingen, zoals hiervoor weergegeven, geschiedt op de door de Bank te bepalen wijze, bijvoorbeeld door publicatie in de bladen, waarin door de Landen de officiële berichten worden geplaatst, of in één of meer dagbladen ter keuze van de Bank.

Tenslotte verdient het aandacht dat het bij de publicatie van overtredingen gaat om gevallen waarin de Bank gebruik maakt van gegevens die op grond van de desbetreffende toezichtlandsverordening zijn verkregen. Wanneer de overtreding van een toezichtlandsverordening bij het publiek bekend is of dat het anderszins openbare informatie betreft, zoals bijvoorbeeld publicatie die reeds verschenen is in dagbladen, op het internet etc., staat het de Bank natuurlijk vrij om op grond van deze openbare informatie te waarschuwen. De Bank zal er dan wel goed aan doen om de informatie te verifiëren.

Wegens het feit dat de Bank zelf belast wordt met de openbaarmaking van een overtreding is het noodzakelijk, om te voorkomen dat men rechter wordt in eigen zaak, dat de interne organisatie bij de Bank zo wordt ingericht dat een functionaris die een overtreding constateert niet tevens beoordeelt of een overtreding ter openbare kennis moet worden gebracht (functiescheiding). Derhalve dient in de toezichtlandsverordeningen te worden voorgeschreven dat de werkzaamheden in verband met het ter openbare kennis brengen van een overtreding worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.

Ad artikel 78

Sinds de invoering van het Wetboek van Strafvordering (P.B. 1996, no. 164) werd in de Nederlandse Antillen een standaardtoezichtbepaling gehanteerd, waarin op gestructureerde en uniforme wijze geregeld was wie bevoegd is om toezicht uit te oefenen, welke bevoegdheden in dat kader kunnen worden uitgeoefend, alsmede aan welke regels de uitoefening van die bevoegdheden gebonden is. Artikel 78 is op deze standaardtoezichtbepaling gebaseerd. Hierbij is afgewogen welke bevoegdheden in het kader van het toezicht op de naleving noodzakelijk zijn.

Ten aanzien van het eerste lid, waarin is bepaald dat met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens enige landsverordening bepaalde zijn belast de daartoe bij landsbesluit aangewezen personen, wordt het navolgende opgemerkt. Principe 1 van de ‘Basel Core Principles’, principe 3 van de ‘Insurance Core Principles and Methodology’ en principe 6.1 van de ‘Objectives and

Principles of Securities Regulation' bepalen onder meer dat de toezichthouder operationeel onafhankelijk moet zijn om diens verantwoordelijkheid bij de uitoefening van haar taken en bevoegdheden te kunnen dragen. Daarom wordt in dit lid bepaald dat de toezichthouders door de President van de Bank worden aangewezen.

Ten slotte wordt ten aanzien van de aanwijzing van toezichthouders opgemerkt dat, gelet op de aard en de strekking van deze regeling, naast de functionarissen van de Bank, die met toezicht belast zijn, ook de douaneambtenaren worden aangewezen om toezicht uit te oefenen op de naleving van het bij of krachtens deze regeling bepaalde.

Ten aanzien van de bevoegdheden van de toezichthouders, zoals opgenomen in het tweede lid van dit artikel, wordt het navolgende opgemerkt. In het tweede lid zijn de bevoegdheden van de toezichthouders limitatief opgesomd. Door het steeds moderner worden van de technieken waarmee de financiële instellingen hun werkzaamheden verrichten, respectievelijk hun activiteiten uitoefenen kan het voor een adequate uitoefening van het toezicht door de Bank nodig zijn om plaatsen te betreden, vaartuigen, stilstaande voertuigen en de ladingen daarvan te onderzoeken, alsmede woningen binnen te treden zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner. Te denken valt bijvoorbeeld aan het zonder vergunning uitoefenen van de werkzaamheden van een kredietinstelling vanuit een schip of de activiteiten door functionarissen van de Bank in het kader van de bestrijding van witwassen van geld en de financiering van terrorisme, waarbij verdergaand ingrijpen noodzakelijk kan zijn. Om die reden zijn, ten opzichte van de bepaling in de Landsverordening Deviezenverkeer, de onderdelen d en e aan het tweede lid toegevoegd.

Door het opnemen van de bevoegdheid voor de toezichthoudende personen om woningen en tot woning bestemde gedeelten van vaartuigen binnen te treden zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner, werd ook de tekst van het derde lid, dat verwijst naar de voorschriften met betrekking tot het strafvorderlijk binnentreden in woningen, noodzakelijk. Zo is op grond van artikel 155, eerste lid van het Wetboekboek van Strafvordering, welke van toepassing is op grond van het derde lid van artikel 78 van deze regeling, voor het binnentreden in een woning zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner een bijzondere schriftelijke machtiging vereist. Deze machtiging wordt ingevolge het derde lid van dit artikel verleend door de procureur-generaal. Omdat het van belang is om de eenheid van procedures ten aanzien van het binnentreden te handhaven, worden slechts enkele bepalingen die zich vanwege hun specifieke strafvorderlijk karakter niet voor overeenkomstige toepassing lenen, uitgezonderd.

Op grond van het vierde lid is het, los van de vraag of een machtiging nodig is voor het binnentreden, mogelijk om politie of justitie te vragen behulpzaam te zijn bij het verschaffen van toegang tot de plaatsen genoemd in de onderdelen d en e van het tweede lid.

Ad artikel 83

Zoals reeds in het algemene deel van deze toelichting is vermeld, wordt de inwerkingtreding van deze regeling geregeld bij vaststellingslandsverordening. In deze vaststellingslandsverordening wordt ook de publicatie van de regeling geregeld.